

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Copyright © 2017 Luka Raco

Copyright © 2017 za ovo izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02108-0

LUKA
RACO

PORTRET
SLIKAN
REČIMA

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

Sadržaj

Pogled u detinjstvo	7
Portret slikan rečima.....	25
Moda & stil.....	45
Svetlost pozornice.....	59
Porodica & prijatelji.....	81
U zdravom telu zdrav duh.....	89
Putovanja.....	115
Ljubav.....	133
Uputstvo za romantiku.....	155
Lukine tajne.....	160
Pitanja fanova.....	162

01 / POGLED U DETINJSTVO

DETINJSTVO TRAJE I U ODRASLIM LJUDIMA

*Svi odrasli su prethodno bili deca.
(Ali se malo njih toga seća.)*

- Mali Princ

Rado se sećam detinjstva i uvek s osmehom. Imao sam retku priliku da do polaska u školu provodim vreme uz oba roditelja. Naime, moja majka Radmila i moj tata Rista su od ratnog perioda 1991. godine do bombardovanja 1999. godine bili potpuno posvećeni meni i sve svoje poslove su ostavili po strani. Majka je dugo bila na porodiljskom, a otac je uzeo neplaćeno odsustvo. Vreme provedeno sa njima bilo je ispunjeno sigurnošću i bezbrižnošću, i zbog toga sam im neizmerno zahvalan. Imao sam srećno detinjstvo koje predstavlja značajnu podlogu za ceo moj život.

Mislim da je to veoma važno zato što detinjstvo utiče na razvoj naše ličnosti, a samim tim i na sve segmente našeg života. Kada imaš detinjstvo kao iz bajke, kada su pored tebe oba roditelja, bake i deke, prijatelji i drugari, još dok si dete osetiš i shvatiš koliko je ljubav važna. Zbog toga kroz život koračaš uzdignute glave i sa osmehom, čak i kad je najteže. Kada nemaš stege koje te sputavaju i ograničavaju, a s druge strane imaš vrednosti koje se neguju u tvojoj porodici,

komšiluku i školi, rezultat su životna stanovišta koja čuvaš, nastavljaš da neguješ i želiš da jednog dana preneseš svojim naslednicima.

Roditelji su mi omogućili da se slobodno razvijam i unosili su dozu korekcije samo kada je to bilo neophodno. Imali su razumevanja za mene i dopuštali su mi da budem ono što jesam, ali isto tako su reagovali kad god su smatrali da je to bilo potrebno. Ukoliko bih pogrešio, oni bi me naučili kako da tu grešku ispravim, a kada bih u nečemu uspeo, podsećali su me da sve što želim mogu da ostvarim ukoliko se zaista potrudim.

*Uvek se setim tatinih
reči: Ovo što si uradio
je sjajno, ali ti imaš
potencijala i za više.*

Važno je da roditelji osluškuju svoju decu i da ih ne ograničavaju, već da ih usmeravaju u pravcu ostvarenja njihovih želja, jer će jedino tako uspeti da otkriju, podstaknu i razviju pun detetov potencijal.

AVANTURA KOJU PAMTIM

Detinjstvo svakoga od nas obeleženo je brojnim avanturama i dogodovštinama koje ćemo pamtiti celoga života. Pre polaska u školu često sam sa drugarima odlazio na Kalemegdan, koji i danas za mene predstavlja fantastično mesto, nedovoljno istraženo, sa brojnim tajanstvenim mestima koja se dovode u vezu sa legendama i neispričanim pričama. Zapravo, Kalemegdan je idealno mesto za buđenje, ali i rasplamsavanje mašte svakog dečaka. Jednoga dana moj tata je rešio da povede moje drugare i mene u obilazak Kalemegdanske tvrđave, koju je on ranije, u svom detinjstvu, istraživao sa njegovim ocem, a mojim dekom Ilijom.

To iskustvo pamtim kao zastrašujuće, ali i fantastično, jer smo ušli na jednu stranu tvrđave, a izašli na sasvim drugu. Moram samo da napomenem kako to nije bila klasična turistička ruta. Naime, moj deka Ilija je radio sanaciju većine istorijskih objekata na Kalemegdanu, pa je tako moj otac bio upoznat sa tajnama Kalemegdanske tvrđave, koje nam je i sâm otkrio. Činilo nam se da smo se susreli s jednim sasvim novim svetom. Svi smo bili pod utiskom i zbog toga je ova pustolovina bila predmet naših priča sve dok smo bili deca.

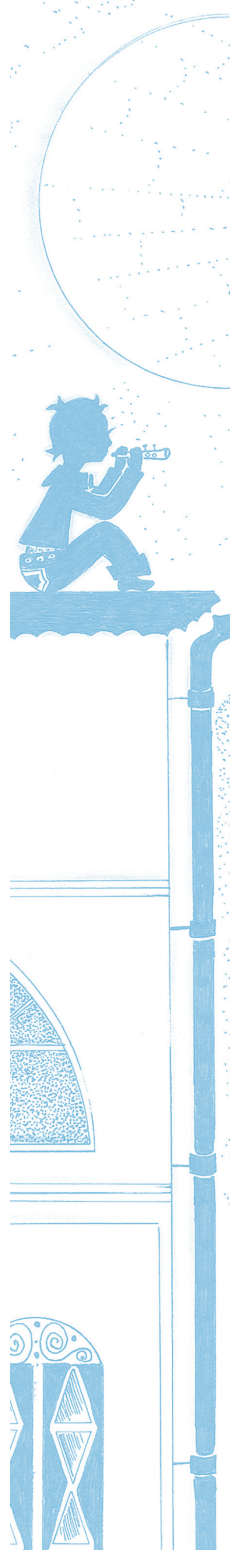

Kad god se setim detinjstva, shvatim da mi najviše nedostaje vreme koje sam provodio sa bakama i dekama. Nažalost, nikada nisam imao priliku da upoznam tatinog tatu – deka Iliju, ali znam sve o njemu. I svi koji su ga poznavali kažu da sam nasledio mnoge njegove osobine, kako fizičke tako i karakterne. Čak i danas njegovi poznanici na Dorćolu, gde je on odrastao, ističu da je deka bio šmeker. Kad god to čujem, budem najponosniji na svetu. Pamtim i tatinu mamu, baka Seku. Kod nje sam redovno odlazio, živela je na Novom Beogradu, odmah posle Brankovog mosta.

Tada još nisam bio pošao u školu, a baka Seka je umela da me odvede u susednu sobu i da mi dâ pedeset ili sto dinara. Mislim da je taj osećaj ekvivalentan tome da mi sad neko dâ bilion evra. Šalu na stranu, to je banalan primer, ali nije stvar u novcu nego u neizmernoj ljubavi i njenom iskazivanju na sve moguće načine. Slobodno mogu reći da su to ljudi koji su me još u detinjstvu naučili šta znači istinski voleti.

**BIO SAM NAJMLAĐE UNUČE U PORODICI
I KAO ŠTO TO NAJČEŠĆE BIVA, BAKA I DEKA
DOPUŠTALI SU MI UVEK VIŠE NEGO RODITELJI.**

Zvučaće kao kliše, ali i mamini roditelji, deka Milutin i baka Jela, bili su najbolji baka i deka na svetu. Zaista verujem da je odnos između unućića i baka i deka poseban, i zbog toga veoma dragocen. Najviše vremena proveo sam sa maminim roditeljima u Železniku. Zanimljivo je što smo imali ritual koji je podrazumevao porodična okupljanja nedeljom. I to se nikada nije propuštalo niti zaboravljalo. Bez obzira na to da li smo bili umorni, neispavani, pa čak i kada smo imali obaveze, one su morale biti odložene, jer je nedelja bila poseban dan za svakoga od nas. Voleo bih da jednog dana i ja sa svojom porodicom imam takav ritual. Svaki odlazak kod bake bio je ispunjen ushićenjem i radošću, a takav je bio i povratak kući, jer sam znao da ću sledećeg vikenda ponovo biti sa njima.

PRVA LJUBAV

Prvi put sam se zaljubio na moru. Bila je to jedna Danijela koje se i danas sećam sa osmehom na licu. Od trenutka kad sam je ugledao, njena pojava se urezala u moje misli. Eto, pamtim je i danas. To je pokazatelj koliko su emocije čiste kad si dete. Nekoliko razgovora, šetnji, zagrljaj za rastanak i nikada je više nisam video, a ni saznao ko je ona i odakle je... Tada je bilo sasvim drugačije vreme, nisu postojale društvene mreže i mobilni telefoni. Imao si samo sadašnji trenutak koji si želeo da osetiš celim bićem kako bi on u tebi živio što duže...

*Evo moje tajne. Vrlo je jednostavna:
čovjek samo srcem dobro vidi.
Bitno je očima nevidljivo.*

- Mali Princ

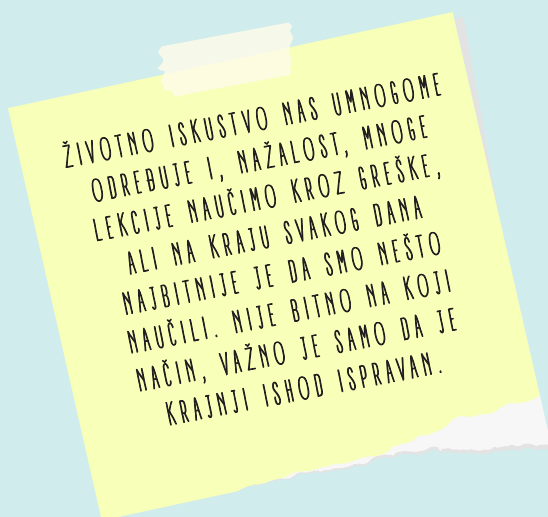
I LETO IMA UKUS DETINJSTVA

Kad sam bio mali, od svih godišnjih doba najviše sam se radovao letu. I dugo sam letnje raspuste provodio na isti način. Kad bih se vratio u te godine, ništa ne bih promenio. Prvo bekstvo iz grada bilo je sa roditeljima. Najviše smo voleli Crnu Goru i Sutomore, tačnije Zlatnu obalu, koja je nakon nekoliko godina letovanja postala naša teritorija, a onda i deo nas samih.

Ta letovanja bila su deo porodične tradicije. Kasnije, kad sam porastao, želeo sam da idem na more sa društvom i tako sam letovao nekoliko godina. Međutim, kako godine odmiču, svako od nas menja se i sazreva. S vremenom shvatiš da su roditelji jedini koji ti žele

najbolje. Danas znam da je samo roditeljska ljubav bezuslovna i da su samo roditelji naši iskreni prijatelji.

I dalje letujem dva puta, jedanput sa društvom, a drugi put sa roditeljima i zaista ne znam šta bih izdvojio kao lepše. Dok god budem imao priliku i sreću da sa roditeljima mogu da putujem, putovaću. Nekad mi je žao što to nisam češće činio, već sam izbegavao, ali neke stvari čovek mora sâm da spozna.

Pored tog čuvenog Sutomora, drugi deo mog letovanja obeležio bi odlazak kod bake i deke u Železnik i višenedeljni boravak kod njih, sve dok me roditelji na silu ne bi vratili kući. Obožavao sam da idem kod njih jer sam mogao duže da gledam televiziju, kasnije ležem da spavam i budim se. Iz tog perioda pamtim i drugove Nikolu i Nemanju sa kojima sam se i kasnije družio. I dalje se čujemo s vremena na vreme. Sa njima sam proveo nezaboravne

trenutke i svako leto obeležilo je igranje košarke na košu koji su postavili Nikolini roditelji u dvorištu, zatim žmurke i lozinke, i još bezbroj igara. Kada bih napisao imena igara koje smo voleli, niko ne bi znao o kojim igrama je reč zato što smo ih izmišljali. Bilo nas je dvadesetoro i svi smo se igrali zajedno do kasno u noć. Želeli smo da dan traje duže i bilo je nemoguće da se vratimo kućama na vreme. Svaki taj dan završavao se tako što me je baka Jela dozivala naslonivši se na kapiju u dvorištu. Ja bih se prvo pravio da je nisam čuo, ali posle nje bi se pojavio deka i to je značilo da moram da pođem kući.

Pored ljubavi, prema deki sam gajio i veliko strahopoštovanje. On je umeo da bude malo prek (to kažu za sve Joviće, a tata kaže da sam ja nasledio tu njihovu osobinu), ali ipak bih pre svega izdvojio snagu i ljubav koje je on imao za svoju porodicu i za sve ljude koje je voleo. Moj deka se preselio sa bakom Jelom iz Kuršumlije u Beograd kad je imao sedamnaest godina. Svojim trudom i radom uspeo je da obezbedi porodicu, napravi dom i doživi poznu starost. Danas se to retko sreće. Zbog toga je deka Milutin, pored mog tate Riste, bio jedan od najvećih uzora u mom životu.

ŽIVOT JE LEPŠI AKO UMEMO DA VOLIMO

Nažalost, danas niko od njih nije tu, ali svi oni žive u mom srcu. Oni su moja motivacija za napredak u životu. Naučili si me jednu od najvažnijih životnih lekcija – kakvu god prepreku život stavio ispred nas, ne smemo odustati, nego moramo nastaviti dalje iako postoji rizik da ćemo pogrešiti ili biti povređeni. S vremenom ćemo naučiti kako da to prevaziđemo i bićemo pobednici.

Kad zatvorim oči na kraju svakog dana, vidim leto, detinjstvo, i vratim se u taj stan na Novom Beogradu. Tada oživi u meni dobro poznata, mala i slepa ulica u kojoj se nalazila kuća sa crvenim ciglama i predivnim dvorištem u starom delu Železnika. Na kapiji nas čekaju deka Milutin i baka Jela, koja tek izlazi iz kuće jer je spremala naše omiljene poslastice; zatim pristižu ujka Peđa i ujna Slavica, njihove ćerke Tamara i Sandra. Ispred mene idu mama i tata, a ja idem na kraju kako bih poneo stvari i uvek poslednji ulazim u dvorište. Kasnije sam shvatio da sam iz tog ugla mogao da ih vidim sve zajedno, na okupu, nasmejane i srećne, i da urežem tu sliku u sećanje, a sreću i dalje nosim u sebi. To su ljudi koji su napravili od mene sve ono što danas jesam i hvala im na tome.

Žito mi nista ne znači. Žitna polja
me ni na šta ne podsećaju. A to
je baš tužno! Ali ti imaš kosu
boje zlata. Biće divno kada
me pripitomiš! Žito, koje je
zlatasto, podsećaće me na tebe.
I ja ću voleti šum vetra u žitu...

